

Arrest

nr. 91 194 van 08 november 2012
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Irakese nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 6 november 2012 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2012 houdende de weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 november 2012 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat LENTZ, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Uiteenzetting van feiten

Eerste verzoekende partij diende op 15 april 2011 een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 22 september 2011 kende de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus toe aan eerste verzoekende partij.

Op 17 juni 2012 diende tweede verzoekende partij een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging in bij de Belgische ambassade te Amman (Jordanië).

Op 1 oktober 2012 nam de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering van afgifte van een visum gezinshereniging. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve vast dat eerste verzoekende partij het rechtens vereiste belang ontbreekt.

Artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) stelt dat:

“De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang.”

Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoekende partij zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. *In casu* betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 oktober 2012 waarbij de door tweede verzoekende partij ingediende aanvraag tot afgifte van een visum gezinshereniging wordt geweigerd. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag *in casu* wordt geweigerd, met name tweede verzoekende partij en haar minderjarige kinderen en heeft geen uitstaans met eerste verzoekende partij die voorliggende vordering mede heeft ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de echtgenoot van een vreemdeling aan wie een visum geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is “het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen” (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). Eerste verzoekende partij heeft *in casu* niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen nu de beslissing niet tegen haar gericht is.

In de mate dat het beroep wordt ingesteld door eerste verzoekende partij, is het derhalve onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

Verzoekende partij heeft weliswaar alert en diligent gereageerd met betrekking tot de huidige bestreden beslissing maar zij toont niet aan met concrete gegevens waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zou komen. De vereiste uiteenzetting in het verzoekschrift moet het bewijs bevatten dat de gewone schorsingsprocedure onmiskenbaar te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren omdat het nadeel zich reeds zou voltrokken hebben of minstens moeilijk herstelbaar zou zijn.

In casu wijst de Raad er op dat het onmiddellijk bevelen van de schorsing van de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij en haar minderjarige kinderen haar echtgenoot in het Rijk zouden kunnen vervoegen. Na een onmiddellijke schorsing van de bestreden beslissing kan de voortzetting van de procedure gevraagd worden en in afwachting van de behandeling van de nietigverklaring blijft de bestreden beslissing in dergelijk geval geschorst en kan ze aldus niet ten uitvoer worden gelegd. De niet ten uitvoerlegging van de bestreden beslissing zal geen enkele wijziging aanbrengen in de huidige rechtstoestand van verzoekende partij. Enkel de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan soelaas brengen aan verzoekende partij, in die zin dat het bestuur dan verplicht is om zich opnieuw over het dossier te buigen en de visumaanvraag opnieuw te beoordelen rekening houdende met de motivering van het arrest van de Raad.

Tevens stelt de Raad vast dat de echtgenoot van verzoekende partij in 2011 in België aankwam en dat verzoekende partij met haar minderjarige kinderen in afwachting van het resultaat van de asielprocedure van haar echtgenoot in Irak verbleef. Niettegenstaande aan de echtgenoot van verzoekende partij op 22 september 2011 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, duurde het nog 17 juni 2012 vooraleer verzoekende partij een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging indiende. Verzoekende partij leeft dus al geruime tijd gescheiden van haar echtgenoot. Het gescheiden leven op zich kan dan ook geen rechtvaardiging betekenen voor de plotse hoogdringendheid van de situatie. In zoverre verzoekende partij de hoogdringendheid wenst te rechtvaardigen door te verwijzen naar de situatie van geweld waarin zij dagelijks leeft, dient de Raad in de eerste plaats vast te stellen dat deze rechtvaardiging niet af te leiden valt uit haar uiteenzetting betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid. Hierin wordt enkel uiteengezet dat zij gescheiden leeft van haar echtgenoot en dat hij hen niet kan vervoegen gezien zijn subsidiaire beschermingsstatuut en dat zij alert en diligent heeft gereageerd. Verder maakt de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk op welke wijze de situatie in Irak dermate gewijzigd zou zijn dat een gewone schorsings- en/of annulatieprocedure *in casu* te laat zou komen.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen.

Dienvolgens is niet voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht november tweeduizend en twaalf door:

mevr. J.CAMU,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. JACOBS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. JACOBS

J. CAMU